

въ честъ на кралица Ана, и оперитъ: „Клеопатра“, „Юлия“, „Хеликонска радостъ на музитъ“, „Ариадна“, „Накрусисъ“, „Пирамусъ и Тизба“, „Сципионъ африкански“, „Иунио“ и „Влюбената гора“ — отличаващи се съ красивата си мелодика.

Кустосъ, лат. *custos* — буквално = пазителъ, водачъ — се нарича въ старата музика отбелязването следващата на новия редъ нота въ края на единъ редъ, означавано съ белега ~.

Кухачъ, Франьо Ксаверъ — Kuhač, Franjo Xaver — хърватски събирачъ на народни пѣсни, музикаленъ етнографъ и писателъ, род. 20 ноем. 1834 въ Осекъ, умр. 18 юни 1911 въ Загребъ, училъ музика въ Будапещенската консерватория, после въ Лайпцигъ, а слушалъ въ Виена музикална естетика при Ед. Хансликъ. 1858 отива въ Осекъ, а отъ 1871 живѣе въ Загребъ. Пътувалъ по всички югославянски краища, като е записалъ около 5000 пѣсни. Билъ е известно време и професоръ по теория, пиано и композиция въ „Глазбеня заводъ“. Печаталъ е 1878—1882 4 книги югославянски народни пѣсни.

Куявякъ, пол. *kujawiak* — полски народенъ танцъ, приличенъ на мазурката.

Кьолеръ, Луи Хайнрихъ — Köhler, Louis Heingrich — виденъ музикаленъ писателъ, композиторъ и клавиренъ педагогъ, род. 5 септ. 1820 въ Брауншвайгъ, умр. 16 февр. 1886 въ Кьонигсбергъ, училъ при Зонеманъ, Лайброкъ и Цинкайзенъ въ родния си градъ, и при Зайфридъ, Зехтеръ и Боклетъ въ Виена, като скоро се явява публично съ музиката къмъ „Елена“ на Еврипида, и операта „Художникъ и князь“. За изтълението на втората си опера — „Мария Долоресъ“ (1844) К. се връща въ Кьонигсбергъ, следъ което се отдава и на капелмайсторска дейностъ, отначало въ Мариенбургъ, Елбингъ и, най-после — въ Кьонигсбергъ, дето се установява на постоянно мѣстожителство като втори музикаленъ директоръ въ театръ а следъ това основава една „Школа за пиано и теория“, дето получаватъ образо-

ванието си мнозина учители и учители, и развива една плодотворна дейностъ като диригентъ, музикаленъ педагогъ, писателъ и критикъ. Въ връзка съ дейността си въ тази школа, той написва цѣла редица ценни педагогически и дидактически трудове: „Обучението по пиано“, „Систематична учебна метода по пиано и музика“ (1856) въ 2 части, „Прѣстокладътъ на пианото (1866.), „Водачъ презъ клавишното обучение“ (1858), „Лесноусвоима хармония и генералбасъ (1880), „Теория на музикалнитъ украшения“ (1887), „Мелодия на езика (1853), „Висша школа за пиано“, както и: „Мелодията на езика и нейната употреба въ пѣсенята и операта“, „Новото направление въ музиката“ (1864), „Братя Мюлеръ и струнния квартетъ“, „Брамсъ и неговото мѣсто въ новата клавишна литература“ (1880), „Теория на музикалнитъ украшения“ (1887), както и множество теоретични и критични статии изъ списанията — главно „Neue Zeitschrift für Musik.“ К. е единъ отъ основателитъ на „Общото нѣмско музикално дружество“ — явило се на животъ презъ 1859 на Ваймарския съборъ на нѣмскитъ музиканти-художници (Tonkünstlerversammlung).

Кьоруа, Андре — псев онимъ на Jean Belime, Сœurou, André — французски музикаленъ писателъ и критикъ, род. 24 февр. 1891 въ Дижонъ, училъ музика въ Парижъ и при Максъ Регеръ, писалъ: „Музикални инспирации въ английската литература на XIX в.“, „Музикалната душа на Карлъ Шпителеръ“, „Музикалната теория на писателитъ-романтици въ Германия“, „Музикалната роля на Жераръ дьо Нервалъ“, „Модерната французска музика“ (1922), „Джазътъ“ (1927) (заедно съ Андре Шефнеръ), „Веберъ“ (1924), „Панорама на съвременната музика“ (1929), „Фонографътъ“, „Панорама на радиото“ (1930), „История на музиката съ помощта на плочи“ (1931) и много статии въ музикалнитъ списания — главно *Revue musicale*.

Кюи, Цезарь Антоновичъ — значителенъ руски композиторъ, род. 18 ян. 1835 въ Вилно, умр. 24 мартъ 1918 с. т., свършилъ Инженерното училище и академия въ Петербургъ,